

Gloria

Piteå församlings tidning Nr 3. 2017

tema
**OM KYRKAN
INTE FANNS**

Kyrkovalet

Så blev resultatet

S:t Mary

*Nystart för arbetslösa
och sjukskrivna*

Vad säger Piteå hockeys sportchef
Jonatan Glader om kyrkan?

Svenska kyrkan
PITEÅ FÖRSAMLING

Innehåll

Om kyrkan inte fanns.....	sid 3
Jag lärde mig att det finns hopp.....	sid 4
Jag vill bara vara mig själv.....	sid 8
I livets ljusa stunder.....	sid 12
Välkommen till S:t Mary.....	sid 14
Ord på vägen.....	sid 17
Gloria frågar.....	sid 19
Hallå, Lars Burman.....	sid 20

Öppet hus för härbärgat

Den 1 december slår portarna upp för det nya natthärbärgat på Strömgården. Är du nyfiken på lokalerna och på hur härbärgat kommer att drivas, välkommen till öppet hus den 1 december mellan 13.00-15.00.

Följ oss!

Piteå församling på Facebook
www.facebook.com/piteaforsamling
Piteå församling på Instagram
[piteaforsamling](https://www.instagram.com/piteaforsamling)

Gloria

Gloria är Piteå församlings församlingstidning som utkommer fyra gånger/år. Gloria delas ut som samhällsinformation till alla hushåll i Piteå församlings geografiska område. Omslagsbild: Maria Fäldt

Ansvarig utgivare

Mats Björk, kyrkoherde

Redaktörer & formgivare

Sara Andersson, kommunikatör
Magnus Borg, kommunikatör

Tryck

Accidenstryckeriet

Genom hela livet

Höstnumret av Gloria innehåller berättelser. Levnadsöden. Personliga erfarenheter och upplevelser. Den gemensamma nämnaren för dessa berättelser är att kyrkan spelar en viktig roll för olika personer. Grundfrågan är: Hur vore det om kyrkan inte fanns?

Fråga Charlotta Persson som för fem år sedan förlorade sin mamma i en trafikolycka. För henne har kyrkans arbete med sorgegrupper varit avgörande i det egna sorgearbetet. Charlotta delar sin historia på sidan 4. En som också vill dela sin berättelse är Nina Ehlin, en tjej i Öjebyn som funnit ett sammanhang tack vare mötesplatsen Vägen vidare. Läs mer om Ninas resa på sidan 8. Men fler ville vara med, bland andra Piteå Hockeys sportchef Jonatan Glader. Hans historia visar hur kyrkan jobbar med stöd vid plötsliga dödsfall.

Svenska kyrkan arbetar dagligen med att möta människor. Vi gör det i många olika sammanhang. Från enskilda samtal till stora grupper. Den röda tråden i dessa möten är att se människan och att möta behoven. Snart får församlingen en ny mötesplats där syftet är just att se människan. S:t Mary är ett projekt som drar igång vid årsskiftet. Projektet handlar om att ge arbetssökande och långtidssjukrivna ett meningsfullt sammanhang. Läs mer på sidan 14.

Prästen Anna-Karin Jonsson berättar på sidan 15 om behovet av att tända ljus, och om hur kyrkorummet och kyrkogården får vara frizoner. Kyrkoherde Mats Björk lyfter också frågeställningen, "Hur vore det om kyrkan inte fanns?", i Ord på vägen och kommer fram till att kyrkan ska finnas där, för människan, genom hela livet. Ja, kyrkan finns inte för människor enbart i svåra stunder, utan även i glada stunderna. Vi finns där. Och vi vill fortsätta finnas för dig - genom hela livet.

Trevlig läsning!
Magnus och Sara

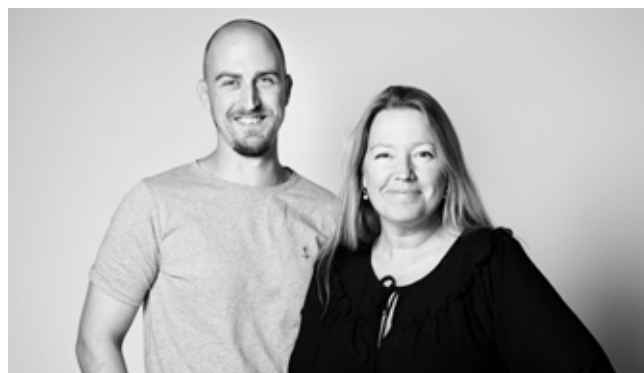

Foto: Maria Fäldt

Piteå församling

Nygatan 23, 941 31, Piteå
Växel: 0911-27 40 00
Öppettid vardagar: 08.00-16.00
Lunchstängt: 12.00-13.00
pitea.forsamling@svenskakyrkan.se
Öppna kyrkor, se hemsidan.

Om kyrkan inte fanns

#omkyrkanintefanns

Vad skulle hända om kyrkan inte fanns?
Följ med i vår nya serie där olika röster
berättar om när kyrkan fanns för dem.

Ja, hur vore det om kyrkan inte fanns? Den frågan ställer vi till pitebor i en ny serie "Om kyrkan inte fanns". Följ med i vår serie där olika röster berättar om när kyrkan fanns för dem. Den kan följas på facebook, instagram och vår hemsida.

Hemsida: www.svenskakyrkan.se/pitea
Facebook: www.facebook.com/piteaforsamling
Instagram: [piteaforsamling](https://www.instagram.com/piteaforsamling)

#omkyrkanintefanns

Foto: Mikael Sundkvist

Jag lärde mig att det finns *hopp*

I februari 2012 dör Charlotta Perssons mamma i en trafikolycka. Efter några månader blir sorgen för tung att bära för Charlotta och hon söker sig till en av kyrkans samtalsgrupper om sorg. Där skapar hon sig en frizon som blir viktig i sorgearbetet.

En söndag i februari 2012 står Charlotta Persson och hennes mamma i köket hemma i Böle och pratar. Charlotta känner sig stressad över allt som ska hinnas med den dagen. Då stryker Charlottas mamma, Britt-Marie, henne på kinden och frågar: Hur är det? Hur handen kändes mot kinden är något Charlotta minns än idag. Den där stunden i köket var sista gången hon träffade sin mamma.

På måndagen skjutsar Britt-Marie Charlottas bror med familj till flygplatsen i Luleå. Egentligen skulle de ha åkt redan på söndagen, men planet blev inställt. Biljetterna bokades om till måndagen, och på väg hem från flygplatsen, längs E4:an, har ovädret tagit över.
– Den dagen var det minus 30 grader och snöstorm, ett väldigt märkligt väder som ställde till problem. Plogbilarna kunde inte ploga och sikten var väldigt dålig, berättar Charlotta.

I en allvarlig seriekrock dör Britt-Marie omgående. Charlotta blir upprörd på jobbet av en vän till familjen som sett en krockskadad Nissan Primera längs E4:an, precis en sådan som Charlottas föräldrar äger. Charlotta som inte alls känner till att hennes brors hemresa blev flyttad tror att det först kan vara hennes pappa. Hon ringer upp honom och får svar. Pappans röst lugnar henne, men hon får istället veta att det är Britt-Marie som kört till flygplatsen. I den stunden startar en jakt på information som tar några timmar, men det är först när Charlotta kommer till Sunderby sjukhus och tillsammans med sin pappa blir hänvisad till ett väntrum som hon inser att hennes mamma är död.
– Vi fick sitta i ett rum och vänta tills en läkare kom. Om mamma hade varit allvarligt skadad hade vi blivit förda till intensivvårdsavdelningen, berättar Charlotta. På sjukhuset får de veta att närmare 30 personer förts till sjukhus den dagen, men det var bara Charlottas mamma som dog.

Charlotta som tidigare trott att hon inte skulle kunna hantera krissituationer blir lugn och fokuserad.
– Min första instinkt var att se till att de andra skulle ha

det bra. Jag grät inte, utan såg till att pappa klarade sig, sedan hörde jag av mig till mina syskon. När alla hade fått information går Charlotta in på toaletten. Hon ramlar ihop på golvet och har svårt att få ihop allt som hänt.
– Jag tänkte: Det kan inte vara sant och hur ska det bli nu?

Dagarna i sorg häftar fast vid varandra, tiden blir svår att urskilja. Charlotta fokuserar på begravningen och stänger av sina känslor. Efter några veckor går hon tillbaka till jobbet. Hon vill få vardagen att fungera. I början av maj tar orken slut och Charlotta känner sig trött hela tiden.

– Jag hade bitit ihop, gråtit, men ändå hållit inne mycket. För jag kände att jag inte vågade släppa på kontrollen. Vad händer om jag släpper allt? Kommer jag att kunna resa mig igen?

Det var då Charlotta insåg att hon behövde prata med någon. Av en vän som deltagit i en av kyrkans sorgegrupper i Skellefteå fick hon höra vilken bra hjälp samtalsgruppen var i sorgeprocessen. Charlotta börjar inte sorgegruppen för att bli av sorgen, utan för att hon vill lära sig att hantera den.

– Jag orkade inte med allt, min familj, mitt hem, mitt jobb. Jag behövde en plats där jag kunde dela förlusten och sorgen med andra och där jag inte behövde tänka på någon annan. Det fanns så många andra i min närhet som också sörjde. Jag hade svårt för att tillåta mig själv att ha det jobbigt, säger Charlotta.

– Jag kunde sitta i gruppen och berätta hur tungt allt kändes, utan att det belastade någon annan i min familj. Jag behövde den frizonen. Jag ville också dela mina upplevelser med andra som var i samma situation. För har man inte varit med om att förlora en nära anhörig är det svårt att förstå.

Gruppen bestod av fyra tjejer som förlorat anhöriga genom sjukdom eller plötslig död. Präst och diakon från Sjukhuskyrkan ledde samtalen vid sex tillfällen.
– De är fantastiska samtalspedagoger, de är förstående och de kan leda samtalet samtidigt som de inflikar

teman och förklarar sorgeprocessen, säger Charlotta. Efter hösten 2012 fortsatte gruppen att träffas på egen hand. Några nya medlemmar tillkom, medan någon annan lämnade. Charlotta säger att hon har behövt samtalsutrymmet. För medan livet ser ut att fortsätta för alla andra har hon ibland upplevt att tiden sedan mammas död stått still, i alla fall innerst i hjärtat.

– Jag tycker det är för tidigt att mista sin mamma som 28-åring, som jag var då. Min mamma hjälpte mig i allt hon kunde och i varje beslut jag någonsin har tagit. Jag var 28 år men i den stunden när jag fick veta att hon var död kände jag mig som fem år.

Att delta i en sorgegrupp tycker Charlotta att alla som mist en nära anhörig ska göra.

– Det är läkande att få dela upplevelserna med andra, men det är också viktigt att för sin egen skull få prata om det som gör ont. Man kan vara rädd för att prata om sorgen eller att man ska mista den, för sorgen kan också vara en trygghet.

Charlotta menar att sorgen förändras med åren. Hon har gift sig och fött en son sedan hennes mamma dog, upplevelser som hon självklart hade velat dela med sin mamma. När sonen fyllde ett år var Charlotta ledsen hela dagen.

– Jag tänkte att jag borde vara glad, men det gick inte. Men på kvällen slog det mig: ”Det är för att mamma inte är här.”

Även om det gör ont i Charlotta att gå igenom de stora händelserna i livet som giftmål utan sin mamma

FAKTA: CHARLOTTA PERSSON

- Ålder: 33 år.
- Bor: Strömnäs.
- Familj: Man, ett barn och tre bonusbarn.
- Gör: Kurator vid Råd och stöd på Piteå sjukhus.

är det i vardagen hon saknar Britt-Marie mest.

– Jag saknar att kunna ringa henne. De första två åren glömde jag bort att hon var död och var på väg att ringa henne. Ibland kommer jag på mig själv att jag vill berätta olika saker för henne, men jag inser snabbt att det inte går. Det som är extra hjärtskärande är att jag aldrig mer i det här livet får träffa henne. Jag kommer aldrig kunna krama henne igen, och den känslan är förlamande. Men jag saknar mest att kunna be henne om råd.

Av tiden i sorgegruppen lärde sig Charlotta att hon inte är ensam i sorgen, även om det ibland kan kännas så.

– Jag förstod att sorgen inte är sjuklig. I gruppen pratade vi om sådant vi inte hann säga, oavsett beroende på hur personen dog. Det är sådant man funderar på, allt som man inte hann säga men som är svårt att säga medan personen lever. Jag lärde mig också att det finns hopp.

Text: Magnus Borg

I LIVETS *mörka stunder*

Tack för att ni finns där för oss i livets mörka stunder.

I våras gick vår lagkamrat Marcus bort. En målvakt som på kort tid gjort ett starkt intryck på hela föreningen. Chocken var enorm och jag som ledare vet inte hur jag hade tacklat situationen om inte kyrkan fanns. Direkt efter den tragiska händelsen fick vi ett jättestöd av kyrkoherden som guidade oss i vårt sorgearbete.

Han gav ett varmt och sakligt bemötande och vågade ta orden i sin mun som vi inte klarade av själva: "Marcus är död, han finns inte med oss längre".

Efter det fanns kyrkan tillgänglig för både gruppstöd och för personligt stöd för de spelare som stod Marcus närmast. Tack för att ni finns där för oss i livets mörka stunder.

/Jonatan Glader, sportchef Piteå Hockey

A woman with short, bright blue hair is sitting on a wooden fence. She is wearing a blue textured sweater, black pants, and white sneakers with a blue star. She is looking towards the camera with a slight smile. The background consists of trees with yellow and orange autumn leaves.

**Jag vill bara
vara mig själv**

SOPPA OCH GEMENSKAP.

Deltagarna i Vägen vidare börjar varje träff med en enkel sopplunch.

Nästan varje måndag är Nina Ehlin med på Vägen vidare, en öppen verksamhet för unga vuxna som vill skapa ett nytt liv. För Nina erbjuder mötesplatsen tillfällen där hon får arbeta med sin personliga utveckling. – Det är fantastiskt att det finns en samlingsplats för människor som har haft det lite tufft i livet, säger hon.

Måndag förmiddag i Margretelund. Deltagarna i Vägen vidare träffas för samtal, gemenskap och skaparverkstad. Men först är det soppa med bröd som väntar. Deltagarna samlas runt bordet och med finns även diakonerna Karin Lundberg och Linda Jele. I det här sammanhanget har Nina Ehlin funnit sin plats. Hon började på Vägen vidare för två år sedan.

– Efter första gången tänkte jag att det här är verkligen någonting för mig. Jag kände att jag kunde komma dit precis som jag är.

Helt ensam gick Nina till Margretelund i Öjebyn där Vägen vidare håller till.

– Jag var smånervös, men det gick över direkt för jag kände mig trygg.

Vägen vidare vänder sig till unga vuxna som vill bryta ett tidigare mönster i livet. Det kan handla om social isolering, självskadebeteende eller tidigare missbruk. Nina som sedan ett par år tillbaka har arbetspraktik på Repris i Öjebyn kände att hon behövde något mer att fylla dagarna med. Hon ville se en utveckling hos sig själv.

– Jag lever med psykisk ohälsa och har en diagnos som heter bipolär sjukdom. Tidigare kallades det för manodepressiv. Jag blir väldigt pigg och energisk, men sedan svänger det och jag kan bli väldigt depressiv. Det har blivit bättre med åren, men svängningarna är svåra att hantera för de kan komma utan förvarning. Men jag lär mig mer och mer att känna igen varningssignalerna när jag är på väg att gå upp i en hypomani.

När Nina var 20-21 år fick hon diagnosen bipolär sjukdom. Innan hade hon under flera perioder i sitt liv mått väldigt dåligt och inte känt sig stabil eller trygg med sig själv. Sommaren 2010 var tanken att Nina både skulle studera och jobba.

– Under den här perioden mårde jag jättedåligt. Både jobb och plugg blev för mycket och jag gick in i väggen. Efter en ganska lång period när mitt mående inte blev bättre fick jag kontakt med vuxenpsykiatri.

Genom kontakten med psykiatri kunde Nina kartlägga sitt liv på ett tydligt sätt. Hon kunde se att depressionerna avlöst varandra regelbundet sedan början av tonåren. Även de rejäla svängningarna blev uppenbara

PYSSEL. På Vägen vidare är skaparverkstad en del av programmet. Bland annat har deltagarna fått göra änglar av återvinningsmaterial.

för henne. En tuff period för Nina inleds med att hon blir väldigt trött och tappar ork. Hon fastnar i soffan eller i sängen och får också väldigt dålig självkänsla.

– Jag ser under de här perioderna ned på mig själv och jämför mig mycket med andra vilket jag inte gör i vanliga fall. Som tur är blir inte mina dippar lika djupa längre, så jag orkar ändå vara med på mina aktiviteter, men jag har svårt för att höja blicken.

En uppåtperiod kallar hon kreativetsrus. För några år sedan hamnade Nina ofta i intensiva skaparstunder under uppåtperioden.

– Nu blir jag mer social och vill ta kontakt med alla kompisar. Jag kör på tills jag stupar. Det går upp och ned för alla människor, men för mig är det kraftigare. Idag äter hon en medicin som hon upplever håller henne ganska jämn, men givetvis har resan efter den rätta medicinen också varit svår.

Nina är öppen med sin berättelse och sin situation för hon tycker att det är alldeles för stort stigma runt psykisk ohälsa.

– Jag har upptäckt att om jag är öppen med hur jag mår så vågar andra också vara det. Jag vill inte spela roller, jag vill vara mig själv.

Nina lyfter medvetet in fler aktiviteter i sin vardag. Förutom arbetspraktik och timmarna på Vägen vidare läser hon fram till årsskiftet en kurs i arbete, kultur och hälsa på Framnäs folkhögskola. Hon vill komma närmare arbetsmarknaden och hennes dröm handlar om att nå egenförsörjning.

– Jag har levt på bidrag så länge och det är en stress

hela tiden. Jag tror inte att det är någon som vill leva så egentligen, men jag har inte haft något val. Men min dröm är egenförsörjning.

Nina är väldigt tydlig med att hon vill ha en förändring i sitt liv. På en av samtalsstunderna som hålls i grupp på Vägen vidare lyftes en gång frågan ”Vad är frihet för dig?”. En fråga hon aldrig fått tidigare.

– Jag tycker det är utvecklande, för man får gå in i sig själv och tänka: Vad betyder det här för mig? Att lyssna till andra är också utvecklande.

Ibland känner Nina att hon saknar ork att gå till Vägen vidare. Känslorna kan särskilt slå till under en tuffare period när hon känner att hon inte orkar möta vardagen.

– Då tänker jag att jag går dit för lunchen för att sedan se om jag orkar stanna. Och det gör jag oftast.

Från början var hon mest tystlåten i gruppen, men nu upplever hon att hennes närvaro bidrar. För Nina är Vägen vidare ett ställe dit hon är välkommen oavsett hur hon mår.

– Hur dåligt jag än har mått eller hur dålig dag jag än har haft så har jag oftast mått mycket bättre när jag gått därifrån tack vare att jag fått känna gemenskap.

– Samtidigt som jag är där för att knyta an till andra människor och få mer kontakter känns det som om jag knyter an till mig själv också.

Text: Magnus Borg
Foto: Maria Fäldt

FAKTA: NINA EHLIN

- Ålder: 27 år
- Familj: son, mamma, pappa och två bröder ”samt många goda vänner som jag räknar till familj”.
- Bor: Öjebyn
- Gör: Arbetspraktiserar och studerar

FAKTA: VÄGEN VIDARE

- En öppen mötesplats för unga vuxna, från 18 år och uppåt, som känner att det är dags för förändring. Det kan handla om att bryta med en destruktiv livsstil eller bryta en social isolering. Det kan även handla om hitta vägar från ett tidigare missbruk
- Alla är välkomna oavsett tro eller religion.
- Gruppen träffas måndagar i Margretelund, Öjebyn.
- För närvarande består gruppen av mellan 10-15 deltagare.

Jag har fått många nära vänner genom kyrkan

Om kyrkan inte fanns hade jag inte varit densamma. Den har varit med mig i hela livet; från tidiga ungdomsläger till gospelkör och då närstående gått bort. Idag är jag mammaledig med en veckopendlade man och uppskattar den öppna förskolan där mina barn hittar leksaker och kompisar i mängder, och jag får både en stunds avkoppling och ett socialt sammanhang. Jag har fått många nära vänner genom kyrkan.

/Lina Wikström

Kyrkan har alltid funnits för mig när jag behövt den

När jag skulle konfirmera mig så glömdes det bort att jag inte var döpt. Min präst upptäckte detta strax innan sin pensionering och erbjöd mig att rätta till misstaget. Jag hade ett underbart dop i kyrkan i Öjebyn med nära och kära och sjöng dessutom på mitt eget dop vilket är ganska ovanligt. Kyrkan har alltid funnits för mig när jag behövt den. På senare tid har jag besökt Piteå kyrka flitigt för att delta i meditationerna. Ett fantastiskt initiativ med underbara ledare.

/Jonas Nyman

Foto: Mikael Sundkvist

Jag hittar glädje och gemenskap i kyrkans körer

Om kyrkan inte fanns skulle världen vara mer ensam och sorgsen. Jag är sjukpensionär och hittar glädje och gemenskap i kyrkans körer. Här träffar jag en salig blandning människor som sjunger och skrattar tillsammans. Känslan att sjunga från vårt hjärta till någon annans är underbar. Det ger mig mening och får mig att känna mig sedd. Jag är tacksam för all kärlek, vänskap och livslust som kyrkan med dess personal skänker mig

/Cecilia Keränen

I LIV *ljusa st*

VETS *tunder*

S:t MARY STÅR FÖR:
 Meningsfullhet
 Arbetsgemenskap
 Rehabilitering
 Yrkesstolthet

Välkommen till S:t Mary

Nu startar församlingen S:t Mary, en modell för att skapa ett meningsfullt arbetsliv för alla.

S:t Mary startar som ett pilotprojekt i samverkan mellan Piteå församling, Luleå stift och Arbetsförmedlingen. Det är tre församlingar i Luleå stift, Piteå, Haparanda och Sävar-Holmön, som startar S:t Mary - projekt. Luleå stifts tanke är att projektet sedan ska spridas i hela stiftet. Projektet stöds av Europeiska socialfonden.

S:t Mary är ett diakonalt arbete inom Svenska kyrkan som riktar sig till vuxna i åldrarna 18-65 år. Arbetet handlar om att skapa verksamheter som erbjuder arbetsträning och praktik för människor som av olika anledningar står långt utanför arbetsmarknaden. S:t Mary startade i Linde bergslags församling i Västerås stift och har sedan utvecklats till en modell som kan bedrivas i fler församlingar och pastorat. S:t Mary är till sin kärna en metod (MARY) för att arbeta med arbetsträning och bygger på en kristen människosyn.

Anna-Sara Brännström är projektledare för S:t Mary i Piteå och hon förklarar att S:t Mary ska vara en plats att växa på, inte enbart en praktikplats. – Det ska vara en växtplats där jag får prova på olika saker utifrån mina intressen och förmågor. Oavsett om det handlar om psykisk ohälsa, språksvårigheter eller

långvarig sjukskrivning så ska jag få möjlighet att växa i lugn och ro, i min egen takt.

Erfarenheterna av S:t Mary modellen är positiva och resultaten jättegod.

– Oerhört många kommer tillbaka till arbetsmarknaden igen eller för första gången efter att de varit med i S:t Mary, berättar Anna-Sara. Tänk bara att få kunna skriva i sitt CV att man drivit ett café.

Den fjärde december startar S:t Mary i gamla Kyrkstadsmuseets lokaler i Öjeby kyrkstad. Inledningsvis öppnas ett café. De första personerna som är med hjälper till att utforma caféet och målet är att caféet ska vara igång den 1 mars 2018.

– Min förhoppning är att S:t Mary blir en växtplats där människor känner att de har en plats och får möjlighet att växa. Jag tror också att vi får en mer levande kyrkstad där man kan ta en kopp kaffe och samlas för samtal och gemenskap. Det känns spännande och jag ser fram emot att få starta upp den fjärde december.

Kontakt: Anna-Sara Brännström, 0911-27 41 20
anna-sara.brannstrom@svenskakyrkan.se

Text: Sara Andersson

Ljus hjälper - i sorgen

Allhelgonahelgen har precis varit, en helg då många tänder ljus och tänker på nära och kära som lämnat detta liv.

Kyrkogårdarna badar i tända ljus, det är vackert och många stannar upp för att titta, många berörs. Vi blir påmind om de många ljusens innebörd, att någon saknas. Anna-Karin Jonsson, präst i Piteå församling, har arbetat på kyrkogården under Allhelgona och berättar om ljusens betydelse för människor.

– Behovet att få tända ljus på kyrkogården har ökat enormt och fått en mycket större betydelse. Jag tror det beror på att människor behöver en frizon, en plats där man får stanna upp och bara vara. Och kyrkogården har blivit en sån plats. En frizon.

Under allhelgona gör man fint på graven och det blir så påtagligt att liv och död hör ihop.

– Livets sårbarhet och ljusets skörhet, där ljuset lätt kan blåsas ut, vävs samman. Att tända ljus hjälper oss i sorgen och även om det påminner oss om det vi förlorat så påminns vi också om vad vi haft och fått, det kan vara sorgligt men även hoppfullt, menar Anna-Karin. Hopp om nåt mer, om någonting evigt och ur ett kristet perspektiv så vill ju Gud, likt ljuset, vara med och lysa upp våra liv.

Vi har så lite tid idag och få platser som är fredade vilorum där vi bara får vara i stillhet. Kyrkogården kan få vara den platsen men även kyrkorummet. I kyrkorummet märks också att behovet av att få tända ljus har ökat. Anna-Karin berättar att ljusbärarna i både Piteå kyrka och Öjeby kyrka har fått ersättas då de blivit för

små. Hon menar att tända ljus kan hjälpa oss samla våra tankar, när det kan vara svårt att sätta ord på dem. – Det kan vara skönt att det inte behövs ord, det får vara ordlöst. Många ber när de tänder ljus men för lika många är det en stilla stund, utan ord, och precis så får det vara.

Under sin själavårdsutbildning lyssnade Anna-Karin på en föreläsning med Owe Wikström och en mening dröjde sig kvar. En mening som, för henne, beskriver det kyrkorummet kan få vara: "Kyrkorummet kan härbärga och dränera ångest".

– Ja, i kyrkorummet ryms allt, alla känslor och alla människor. Hit får man komma och bara vara. Tända ett ljus och släppa taget en stund.

Text/foto: Sara Andersson

FAKTA /SORGEFOLDER

Folder om sorg - Men vad gör man som närstående, anhörig, vän, arbetskollega, medmänniska, hur närmar man sig, vad säger man? Svenska kyrkan har tagit fram en ny folder som innehåller ett antal tips till dig som vill göra något för någon i din närhet som sörjer. Läs mer: svenskakyrkan.se/pitea eller kom förbi Kyrkcenter, Nygatan 23 och hämta en. Gratis.

JAG ÄR ETT LIV

**Min röst ska höras.
Min önskan är enkel.**

Alla barn har rätt till ett liv utan hot,
våld och övergrepp. Tillsammans ger
vi kraft till en bättre framtid.

**GE EN GÅVA
& FÖRÄNDRA
LIV!**

**SMS:a LIV till 72 905 och ge 100 kr
Swisha valfritt belopp till 9001223**

PG 90 01 22-3 | BG 900-1223

svenskakyrkan.se/julkampanjen

Svenska kyrkan
INTERNATIONELLT ARBETE

medlem av

actalliance

Foto: Maria Fäldt

Om kyrkan *inte fanns*

”Om kyrkan inte fanns” är ett uttryck som vi använt under hösten för att skaka om lite, för att spetsa till vårt budskap och för att peka på vad kyrkan kan betyda för människor, både för enskilda individer och för samhället i stort. Många tycks ta kyrkan för given. Det ska finnas präster och diakoner som hjälper och tröstar när livet är svårt, kyrkan ska hållas öppen när det krisar och man vill tända ett ljus för någon. Den ska vara både varm och välstädd när barnen ska döpas eller när mormor ska begravas. Och så

är det också. Den finns där! Den har funnits där i flera hundra år och den lär finnas i flera hundra år till. Det är i alla fall min förhoppning.

Även om det kan upplevas lite provocerande så kanske uttrycket ”Om kyrkan inte fanns”, kan vara en ögonöppnare? Man brukar ju säga att man inte saknar kon förrän bålet är tomt. Så är det nog för en del. Men kanske kossan ändå har en funktion, kanske betyder den mer än jag först trodde?

Kyrkan är något mer än bara Svenska kyrkan. I teologisk mening handlar begreppet ”kyrkan” inte främst om byggnader eller organisationer utan om människor som genom dopet kallas att tillhöra Jesus Kristus. Om kyrkan inte fanns skulle en av världens största gemenskaper inte heller finnas, en gemenskap som trots en bitvis mörk historia, talar om vikten av kärlek mellan människor och nationer, som talar om förlåtelsen som en möjlig väg, och som kallats att stå upp för de små och svaga i världen, för att de tillhör Guds rike.

På nittioalet vikarierade jag en sommar på Svenska kyrkan i Rotterdam. Det var en lärorik tid och jag mötte många svenskar, människor som sällan satte sin fot i kyrkan hemma i Sverige. Men i Rotterdam var kyrkan viktig. Svenska kyrkan var del av identiteten som svensk även om man inte trodde det innan. De som kom till kyrkan var studenter, resande, människor som jobbade i Rotterdam, och inte minst sjömän. Kyrkan hade också kontakt med svenskar som av en eller anledning tappat fotfästet, hamnat i missbruk, hemlöshet, sjukdom eller fängelse, och backpackers som behövde hjälp att komma i kontakt med sina föräldrar. För många av dessa blev Svenska kyrkan ett hem, fast de var långt borta. Och för flera av dem blev Svenska kyrkan den livboj som faktiskt gjorde skillnad... mellan liv och död!

Under kyrkovalet har jag blivit påmind om att det goda arbete som Svenska kyrkan, och Piteå församling, gör för människor i utanförskap inte är en självklarhet. Allt arbete i kyrkan ska vila på en kristen människosyn, inte minst det diakonala arbetet, men när den grunden blir ifrågasatt gungar själva fundamentet för vad kyrkan i sitt väsen är. Jag tänker därför att alla vi som vill vara en del av en kyrka som har sin grund i Jesus Kristus högljutt måste protestera när omsorgen om människan börjar villkoras. Lite brutalt skulle jag kunna säga att när kyrkporten inte längre hålls öppen för alla människor då är det nog lika bra att kyrkan inte finns.

Ur mitt perspektiv är tanken på att kyrkan inte skulle finnas skrämmande. Jag tror nämligen att vi skulle ha ett fattigare samhälle utan en levande kyrka, en hårdare värld, och en mer vilsen befolkning. Men än finns den och jag kommer att på olika sätt strida för att den även fortsättningsvis ska kunna tas för given, och att alla vi som personifierar denna kyrka ska förstå att kyrkan har ett uppdrag som är livsviktigt, på flera plan, här och nu.

Mats Björk, kyrkoherde

Julkampanjen

Varje år har Svenska kyrkans internationella arbete en julkampanj för att uppmärksamma barns situation runt om i världen. I årets julkampanj, som pågår från första advent 2017 till trettondedag jul 2018, samlar vi in pengar till Svenska kyrkans internationella arbete för alla barns rätt till ett tryggt liv.

Tillsammans kan vi ge fler barn tillgång till försörjning, utbildning och hälsa. Du kan hjälpa till genom att ge en gåva, swisha, sms:a eller slå in paket på Gallerian närmare jul. Var med och höj barnens röster!

Läs mer: svenskakyrkan.se/julkampanjen

Kyrkoval

Tack för din röst i kyrkovalet!

Deltagandet i Kyrkovalet 2017 har varit rekordstort, vilket vittnar om både engagemang och framtidstro. Tillsammans är vi kyrka och kan skapa goda mötesplatser såsom barngrupper, sorgegrupper, gudstjänster, dop, konserter, konfirmandläger, läxhjälp och mycket mer.

Fördelning nomineringsgrupper till kyrkofullmäktige

Socialdemokraterna	50,29 %	15 mandat
Partipolitiskt obundna	20,76 %	6 mandat
Levande kyrka	15,20 %	4 mandat
Vänstern	7,56 %	2 mandat
Sverigedemokraterna	3,67 %	1 mandat
Miljöpartister	2,52 %	1 mandat

Valdeltagande

Nationell nivå Kyrkomötet

2017: 19,08%
2013: 12,76%

Regional nivå Stiftstyrelsen

2017: 19,10%
2013: 13,76%

Lokal nivå Kyrkofullmäktige

2017: 21,37%
2013: 14,34%

Läs mer: svenskakyrkan.se/pitea/kyrkoval

Herregud & Co

Från och med 2016 är Herregud & Co ett nytt inslag i Gloria!

Vill du se mer av Herregud & Co?

Besök:

www.facebook.com/herregudco

www.instagram.com/herregudco

www.adlibris.com

Ny ungdomskör med Anette Jernelöf

Välkommen till nya ungdomskören Possible för dig mellan 15-25 år. Sång, fika och härlig stämning. I kören ingår enskilda sånglektioner för den som vill. Kom valfri måndag - när det passar!

Dag och tid: Måndagar kl. 19.00-20.30.
Lokal: Kyrkcenter, Nygatan 23, Piteå
Ledare: Anette Jernelöf, 0911-27 41 32

Natthärbärget - hur går det?

Samarbetet, Pitemissionen, mellan kyrkorna i Piteå, PKR, och Piteå kommun fortsätter. Målet är att möta det ökade behovet för utsatta grupper men även att på sikt starta en form av stadsmission. Första steget i samarbetet var att möta det akuta behov som fanns av ett härbärge för hemlösa. Under en försöksperiod på tre månader våren 2017 öppnades ett natthärbärge på Blomska gården. Försöksperioden utvärderades och behov av härbärge kvarstår.

I vinter öppnas därför ett nytt natthärbärge på Strömgården, våning 4. Det öppnas den 1 december 2017 och är öppen fram till den 1 mars 2018. Välkommen till öppet hus 1/12!

Kontakt:

Anna-Sara Brännström 0911-27 41 20
eller Linda Jele 0911-27 40 29
Läs mer:
svenskakyrkan.se/pitea/pitemissionen

Gloria frågar

Vad betyder kyrkan för dig?

**Leif Danielsson,
Bölebyn**

– Det känns viktigt att få vara med i volontärverksamheten och hjälpa nyanlända att lära sig svenska. Att få vara med och stötta så de kommer ut på arbetsmarknaden och att få vara med vid lyckliga återföreningar.

Anna Asterfeldt, Piteå

– Kyrkan är mitt andra hem. Det betyder väldigt mycket, när jag inte kan gå dit känns det väldigt tomt.

Agneta Hylander, Nötön

– Musik och fridfullt.

Nils-Olov Nilsson, Piteå

– Det betyder mycket. Det är nästan den djupaste meningen med mitt liv.

Foto: Sara Andersson, Shutterstock och IKON.

När någon nära dör

SAMTALSGRUPP FÖR BARN OCH UNGA

När någon i familjen dör blir ingenting sig likt.

Då kan det vara en hjälp att träffa andra som har varit med om samma sak och som vet vad det handlar om.

Vi erbjuder grupper för barn och ungdomar, en grupp för ålder 7-12 år och en grupp 13-19 år.

Anmälan:

Vi tar kontinuerligt emot intresseanmälningar och startar upp när tillräckligt underlag finns. Anmäl dig till:
ewa.h.nilsson@svenskakyrkan.se

HINK, BURK ELLER SPANN		BENSIN VÄRDE	LINKA	FRANSK HEMLIG SAMMANSLUTNING I ALGERIET 1961-62
JAPANINSPIRERAD POP-KILLE FRÅN SUNDSVALL MED LÅTEN "TO THE END" I MELODIFESTIVALEN 2014				
HAKARPS-POJKARNA	LÅDE UT TEX-TEN			MUTADE
SMA-LANDS PARAD-RÄTT				
HAR ORO I KROPP-EN				
SKISS-ATS	PENSIONSSYSTEM SOM HAR BYTT NAMN GENOMFARA			MINDRE CEM-BALO

MISS-LYCKAD INSATS	JORD-NÖT-NING	RIKT-NINGS-VISARE KOXA	TORKAT PÅ GAM-MALT SÄTT	FÖR-LÖRA FÄRGEN	I RIKT-NING MOT THULE	EIN-STEIN-IUM	BÖSSA FÖR INFAN-TERIST	NYHETS-BYRÅ TONEN C	HEMTAM BLOD-FAKTOR	OMI-KRING	LEVANDE VÄSEN NYLLE	BON-NIER-AVISA
LEVER UTAN SAMBO BALD-ERSON		DJUR SOM GÖR SPRÅNG		TRUMPET FÖR LOUIS ARMSTRONG		ÅTER JÄRVEN 1/10 GRAM	FÖRTUNNA	GREK KÅK	SPANSK STAD SMILA			
SICILI-ANSK GLASS				HÅLSINGLANDS LANDSKAPSFISK FISKEATTIRALJ		BLEV NORDEA SYFTE		ELBIL BLEK-INGE	STAND-ARD OIL BIBLIOTEK HUMLE-GÅRDEN		GRUND-AMNE SOM OCE-ANERNA BESTÅR AV TILL 86 %	
BÖRJAN PÅ CIRK-USFÖRE-STÄLL-NING	NYPA FAST	KAN STRÖM SLÅS	BLIR PIPPI ELLER MAKE		GIGA	SKÅNSK ORT	NÄTNAV	ANTIMON	BEHÅRS-KAR MA-GIKER		SIA	
GUID-ADE												
SAMLA IHOP STYRK-ORNA		RÖSTAR SJO-STEDT	PRÄMEN STORKEN I STHLM PÅ 1960-TALET						DRAG-KISTA	SLAGRUTA		Burmans förlag 2114-1319

Ta chansen och vinn:

1:a pris Överraskning från Rabarber
2:a och 3:e pris Fairtrade-produkter
Vinnarna presenteras i nästa nummer av Gloria samt på vår hemsida. Korsordstävlingen är till för alla utom församlingens anställda och förtroendevalda.

Rätt svar

Skriv ner det du får fram i de färgade rutorna.

Ditt svar vill vi ha senast 3 december 2017.

Maila: pitea.info@svenskakyrkan.se

Skicka till Piteå församling, Nygatan 23, 941 31, Piteå

Märk kuvertet med "Korsord"

Hallå, Lars Burman!

I fyra år har Lars Burman gjort Glorias korsord. Lär känna Lars och få reda på vad som kännetecknar ett bra korsord.

Lars är utbildad lärare och har jobbat som pedagog 15-20 år. Från början gjorde han korsord lite på sidan om, men sedan 20 år tillbaka skapar han korsord på heltid. Han har också skrivit olika läroböcker. Lars skraddarsyr korsord efter önskemål, från riktigt svåra till mer tillgängliga. Bland uppdragsgivarna genom åren kan nämnas Västerbottens Folkblad, Piteå-Tidningen, Expressen, Gefle Dagblad, Västerbottningen, olika facktidningar och många, många fler. Korsorden gör han dels i Umeå, dels i hembyn Slagnäs där han har stuga.

Lars, hur många korsord har du gjort sedan du började?

– Totalt har jag gjort cirka 4 000 korsord. Jag gör ungefär ett korsord per dag.

Vilken betydelse tror du att korsord har?

– Korsord fungerar som sällskap för många. Jag tror också att många löser korsord på kvällen.

Lars får mycket beröm

för sina korsord, men ibland kan någon ha synpunkter på faktaval han gjort. När han skapar korsord försöker han hålla känsliga ord utanför, bland annat undviker han att nämna sjukdomar.

Vad kännetecknar ett bra korsord?

– Svårighetsgraden, skulle jag säga. Korsordslösaren ska inte behöva fastna för mycket för att sedan ge upp. Ett bra korsord ska gärna ha några kluriga lösningar, men också något överraskande. Det ska vara ett nöje att lösa korsord. – Jag har också som ambition att tre-fyra saker i korsordet ska vara allmänbildande.

Text: Magnus Borg

Foto: Print och Media